

У Ціхай бухце

TuckBook

— Не штурхайся, медны нос! — праскрыпеў стары ліхтар Яраш і стукнуўся сваёй асновай аб слуп прыстані. Ён тройчы павярнуў унутраны ключык, падзьмуў на кнот, як умеюць дзьмуць толькі чараўнічыя ліхтары, але замест святла ў яго пад шклом мільганула чорная пустата. У Ціхай бухце ўжо чакалі вяртання дзве лодкі — Чайка і Вугор. Без Яраша яны не маглі ўбачыць вузкі праход між камянямі ля прыстані.

Яраш зірнуў на свае мокрыя медныя бакі і ўсё згадаў. Нядаўна над бухтай прабег моцны вецер. Ён вырваў з ліхтара маленькае полымя, закруціў яго, нібы жоўтае пёрка, і панёс у густы марскі туман. Тады Яраш пачуў тоненькае: «Не хвалюйся, я зараз!» Але туман праглынуў голас. Цяпер у ім нават прыстань выглядала як недамаляваная лінія.

— Яраш, дзе ты? — данеслася з бухты. Гэта Чайка асцярожна пакалыхвалася на вадзе. — Я бачу толькі ўласны нос. А ён, між намі кажучы, не надта прыгожы ў тумане. — Нос у цябе выдатны, — буркнуў Вугор. — Проста ён занадта доўга разглядае сябе ў вадзе. Яраш хацеў адказаць бадзёра, ды раптам на самай шэрай заслоне туману тройчы мільганула кволая залатая кропка. Яна склалася ў хвосцік рыбкі і адразу згасла.

— Вось яно! — усклікнуў Яраш. — Маё полымя не згасла. Яно хаваецца і шукае, хто пакліча яго дадому. Ён нахіліўся на сваёй жалезнай назе, нацягнуў языком звонкую вяроўку і ўдарыў у прычальны звон. Раз, два, тры, потым кароткая паўза і яшчэ раз. Гэта быў даўні сігнал: «Збярыце свято». Лодкі пачулі і, не выходзячы з ціхай бухты, павольна павярнуліся насамі да прыстані.

— У маёй каюце ёсць два маленькія ліхтарыкі, — сказала Чайка. — А ў мяне — сігнальнае люстэрка, — дадаў Вугор. — Праўда, на ім сядзіць салёная пляма памерам з блінец. — Няхай сядзіць, абы не камандавала, — адказаў Яраш. — Дастаньце ўсё. Полымя заўсёды любіла, калі лодкі віталіся агеньчыкамі. Можа, яно адгукнецца на наш прывітанне. Чайка вынесла ліхтарыкі на палубу, а Вугор падняў сваё круглае люстэрка і працёр яго кавалкам парусіны.

Першы промень Чайкі нырнуў у туман і адразу зрабіўся маленькім мутным воблачкам. Другі, ад Вугра, трапіў у люстэрка, адскочыў убок і асвятліў чайку, што сядзела на палях прыстані. Чайка абурылася, чхнула і паляцела прэч. — Не так, — сказаў Яраш. — Паасобку нашыя агеньчыкі толькі блукаюць. Падайце іх разам, у той бок, дзе была залатая рыбка. Я ж павярну сваё шкло і пакажу ім дарогу назад.

Яраш пачаў круціць заржавелы абруч пад сваім ліхтарным домікам. Абруч не рухаўся: за доўгія гады ў шчыліну набілася марская соль. Яраш напружыўся так, што на ягоным сінім эмалевым баку задрыжала белая латка. Ён успомніў, як полымя любіла грэць яму балты, і прашаптаў: — Вяртайся, гарэза. Мне без цябе нават рыпаць сумна. Абруч раптам рушыў на палец, яшчэ на палец — і шкляныя сценкі павярнуліся проста да бухты.

— Гатовыя! — крыкнула Чайка. — Ліхтарыкі гатовыя, — басам сказаў Вугор. Ён трымаў люстэрка так роўна, што ягоны ўласны нос адлюстроўваўся без аніводнай крывінкі. — Разам! — загадаў Яраш. Дзве лодкі накіравалі прамяні ў адну шэрую прагаліну, а Вугор падхапіў іх люстэркам і паслаў далей. Святло не прарэзала туман, як меч. Яно расквітнела ў ім доўгай залатой сцежкай.

На далёкім канцы сцэжкі нешта трапятнула.
Спыраша Яраш убачыў толькі іскру. Потым іскра
зрабілася полымем — маленькім, кудлатым,
з вогненным чубком. Яно скакала па тумане,
быццам па мяккай коўдры, і імчалася
да прыстані. Але каля самога Яраша вецер усё
яшчэ круціўся між слупамі. Каб полымя трапіла
ўнутр, трэба было адчыніць шкляныя дзверцы.
Адна старая заклёпка трымала іх ледзь-ледзь.
Калі вецер ударыць, дзверцы маглі сарвацца
і раскалоцца аб камяні.

— Не адчыняй! — закрычала Чайка. — Пачакаем, пакуль туман асядзе. — Калі чакаць, лодкі застануцца ў бухце да раніцы, — адказаў Яраш. Ён паглядзеў на залатую сцэжку, на Чайку з двума ліхтарыкамі, на Вугра з люстэркам, у якім дрыжала іх агульнае святло. — Трымайце прамень. Я зраблю астатняе. Яраш адкінуў клямар. Дзверцы расчыніліся, вецер адразу ўчапіўся ў іх, але ў тую ж хвіліну полымя ўскочыла пад шкло. Яно абвяло knot трыма вясёлымі кругамі — і ўспыхнула так ясна, што туман стаў ружовы, залаты і зусім не страшны.

Заклёпка вытрымала. Яраш ажно зазвінеў ад радасці, а ягонае святло лягло на ваду шырокай дарожкай да самай прыстані. Чайка пайшла першай, павольна, між двух буйкоў, і яе блакітны борт мякка дакрануўся да драўлянага насцілу. За ёй прыстаў Вугор. Ён так ганарыўся сваім люстэркам, што яшчэ доўга паварочваў яго перад носам, пакуль не ўбачыў на шкле новую салёную плямку.

— Вось бачыш, — сказала Чайка
Ярашу, — твой гарэза вярнуўся, бо мы
паклікалі яго як след. — Не як след, а як
цэлы караван, — адказаў ліхтар.
Маленькае полымя пад шклом прысела
на кнот і пусціла ў бок лодак тонкі
залаты язычок. У адказ Чайка міргнула
ліхтарыкам, Вугор бліснуў люстэркам,
і на вадзе яшчэ доўга дрыжала светлая
сцежка — проста да дома.

Дабранач.

Створана з любоўю ў TuckBook

Пасля казкі

ГАЛОЎНАЯ ДУМКА

Сделать медленный вдох и заметить один маленький огонёк.

ПАГАВАРЫЦЕ ПАСЛЯ ЧЫТАННЯ

После чтения спросите ребёнка: какая часть истории была самой тёплой или смелой сегодня?

А ЗАЎТРА...

На другі дзень у люстэрку Вугра засталася залатая кропка, якая міргнула сама па сабе.

У Ціхай бухце

Парсональнае выданне TuckBook

tuckbook.app

Асобнік ТВ-427-8B8F0D4227

У Ціхай бухце

Калі ў старога ліхтара Яраша знікае полымя, дзве лодкі
Ціхай бухты дапамагаюць яму паклікаць святло
дадому. Гэта цёплая вячэрняя гісторыя пра ўзаемную
дапамогу, смеласць і бяспечны шлях да прыстані.

7 хвілін чытання

TuckBook

ТВ-427-8B8F0D4227